

[Poul Sørensen.]

Derefter har man set en ejendommelig spillen bold: pludselig læser man, at nu er den højtærede minister af fagorganisationerne blevet fritaget for dette tilsagn, og nu marcherer man altså op på anden måde. Det drejer sig her om en yderst følsom sag, en sag, som i de sidste 15—20 år har været behandlet i kommissioner og har beredt os store vanskeligheder. At man så efter den, jeg havde nær sagt kluntede fremgangsmåde, den højtærede minister har anvendt, skulle takke ham, det synes jeg er for meget forlangt; jeg vil sige tværtimod. Men nu har altså den højtærede minister ved sin taktik bragt landet og det høje ting i den situation, at vi her skal forhandle om et så ømtåligt område og tage stilling til det.

Den foregående ordfører, det ærede medlem hr. Sønderup, gav en karakteristik af landbrugets forhold og arbejdsvilkår i øjeblikket, og jeg skal ikke komme med gentagelser. Det er min opfattelse, at hvis man spørger befolkningen — og det er jo den, der nu skal udtale sig — om arbejdstiden i landbruget, er der sikkert mange, der jeg så må sige almindelige mennesker, der ikke vil finde det rimeligt at sammenligne arbejdsdagen for en landarbejder med en 8 timers arbejdsdag i en fabrik eller lignende steder.

Dette almindelige synspunkt deler jeg; sådan som arbejdsforholdene i landbruget ligger både med hensyn til vinterens og med hensyn til sommerens arbejde, har vi den opfattelse, at landarbejderne godt kan tåle en arbejdstid på 9 timer, og vi håber ikke, at man af den grund vil skyde os i skoene, at vi ikke skulle have interesse for arbejdernes vilkår og for deres arbejdstid. Jeg tror, jeg er i overensstemmelse med mange, når jeg mener at måtte afvise den sammenligning, som man i denne sag forsøger at presse frem i disse vanskelige timer; denne sammenligning vejer ikke til for vort vedkommende.

Jeg skal ikke drage landets økonomiske situation ind i diskussionen, selvom den allerede har været nævnt af andre. Jeg vil blot understrege, at jeg altså ud fra mit syn må placere skylden for det, vi står i i dag, på den måde, som jeg har skitseret for det høje ting, og på baggrund af hele

vor økonomiske situation, på baggrund af alt det, der skal bygges op her i landet, synes jeg, det havde været heldigere, om der havde rådet lidt mere forudseenhed, da disse problemer for et år siden begyndte at melde sig.

Jeg vil gerne, uden dog at fordybe mig nærmere i det, konstatere de interessante bemærkninger, som den ærede socialdemokratiske ordfører fremsatte om, at man i den nuværende situation ikke kunne kæmpe sin kamp tilende; det forbød landets økonomiske stilling; vi skyldte befolkningen — det er en anden bemærkning, jeg har noteret — at hindre kampen. Må jeg rent parentetisk sige, at det er nye toner. Har man konstateret, at de forhold, vi hidtil har levet under, måske ikke lader sig anvende i et samfund år 1955? Jeg stiller det blot op som et spørgsmål. Situationen i aften giver jo ikke lejlighed til en grundig drøftelse deraf, men den ærede ordfører kan måske ved anden lejlighed oplyse os om det.

Jeg vil da gerne sige om det foreliggende lovforslag, at det konservative folkeparti må se sådan på det, at problemet må løses på den måde, at de arbejdsforhold, som eksisterer nu, må blive ved at gælde fremefter. Der har været talt om nedsættelse af et udvalg, og det er vel rimeligt, at man i et sådant udvalg får lejlighed til yderligere drøftelser og til at prøve at nå et resultat; men jeg vil påny understrege, at således som stillingen er her i landet, således som udviklingen har formet sig, er det ikke vor agt at medvirke til gennemførelsen af det foreliggende lovforslag, men vi vil i et udvalg arbejde henimod det mål at få løst konflikten på en sådan måde, at det, der eventuelt skal rettes op mellem arbejdere og arbejdsgivere indenfor landbruget, finder sin naturlige løsning om et år, når hele problemet med arbejdsforholdene bliver taget op til drøftelse.

Den stilling har vi taget, og som interesserede medarbejdere ud fra de nævnte synspunkter vil man finde os i det udvalgsarbejde, der antagelig snart skal foregå.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Det er egentlig forbavsende, at organisationer, der altid fordømmer statens indgreb i organisationernes forhold, gang på gang viser, at de ikke er i stand til at løse de opgaver, som de